

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ГЛАДНИЯТ ВЪЛК

chitanka.info

Един гладен вълк тръгнал да търси плячка. Накрай полето заварил стар кон да пасе трева. Вълкът приближил до него и му казал:

— Хей, кончо, дошъл съм да те изям!

— Може — отвърнал конят, — само че баща ти едно време не правеше тъй.

— Ами как?

— Щом намереше кон за ядене, старият вълк най-напред се навеждаше да извади със зъби подковите от задните му крака, за да не си строши някой зъб, когато ухапе подкованите крака. Сетне разкъсваше коня.

— Добре де — рекъл вълкът, — и аз мога като баща си. Дай да ти извадя подковите!

И като минал зад коня, отворил уста да ухапе желязната подкова. Тогава конят се засилил, рипнал и с двата си крака ритнал вълка право в зъбите. Вълкът примрял от болка и се търкулнал на земята, а конят побягнал. Като се съвзел от болките, вълкът се дигнал и тръгнал към овчарските кошари. Край реката видял два овена — тлъсти и витороги, да хрупат тревица под върбовите сенки.

— Хей, овни, дошъл съм да ви изям! — викнал вълкът.

— Знаем, че ще ни изядеш, Вълчо, но баща ти едно време не правеше тъй.

— Ами как?

— Когато найдеше два овена край реката, клякаше до някой дълбок вир и казваше на овните да се отдалечат на сто разкрача. „Ха сега, провикваше се той на овните, тичайте насам! Който дотърчи по-рано, него ще изям пръв!“

— Добре де, и аз ще направя тъй — рекъл вълкът и клекнал на брега до един вир.

Овните се отдалечили, втурнали се към вълка и го бухнали с рогата си. Вълкът се преметнал презглава, цамбурнал в дълбокия вир и без малко щял да се удави. Като мокра кокошка се измъкнал на брега, поотърсил се, поизсъхнал на слънцето и се озърнал: от овните нямало помен. Въздъхнал глупавият вълк и слязъл към нивите. В най-високите жита заварил старо магаре — тъпче пшеницата.

— Бре, сине магарски — викнал вълкът, — защо правиш пакост на хората? Лягай на земята да те изям!

— Ох, Кумчо Вълчо — затекло се насреща магарето, — добре, че дойде, от заранта те диря под шумка и камък. Моят стопанин дигна голяма сватба. Чуваш ли тъпаните и гайдите в село? Моят стопанин се жени, но си няма кум. Затуй ме проводи да те намеря и да те поканя кум да му станеш. Приготвил е за теб едни печени агнета, едни дарове, дете никой не ги е виждал.

Вълкът много се зарадвал.

— Води ме — рекъл той, — по-добър кум от мен няма да намериш.

— Какво ще те водя? Ти не бива да си изморяваш краката. Качвай се на гърба ми да те нося.

Вълкът яхнал магарето и тръгнали. Като влезли в село, селяните вдигнали страшна олелия: „Вълк! Вълк!“, развикали се те. Грабнали кой каквото намери — тояги, вили, секири, и се втурнали към госта от гората.

— Виждаш ли какъв народ иде да те посрещне? — обадило се магарето.

— Виждам, но защо идат с тояги, вили и секири?

— Такъв им е обичаят.

Наближили селяните, че като се развъртели — тупа-лупа, — смазали вълка от бой. Едва се измъкнал жив. Побягнал вдън гора, взел един камък и почнал да си удря главата.

— Главо, главо — думал той, — от тебе тегля!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.